

Tuia

Tuia apartine familiei Cupressaceae, originar din Alaska, din regiunile lacurilor nordamericane, din China si din Japonia. Numele sau provine din grecescul thyia (tamaie) datorita mirosului caracteristic al lemnului. In America se numeste Arborvitae, de la latinescul Arborele vietii.

Generalitati

Tuia, cuprinde specii de arbori si arbusti mereu-verzi, de dimensiuni medii si mari (pot ajunge si la 60 m inaltime). Are o crestere destul de rapida, in mod obisnuit ajungand la o inaltime de 10-15 m.

Trunchiul sau este drept, avand o terminatie piramidala sau alungita, sub forma de flacara. Scoarta coniferului are o culoare brun-portocalie, iar la exemplarele ce au implinit deja cativa ani tinde sa se rupe in solzi ce lasa rugozitati profunde pe suprafata.

Frunzele sunt mici, foarte dese, ca niste aschii, foarte asemanatoare cu cele de chiparos. Au culoarea verde inchis, la unele specii devenind galbui in timpul iernii.

Planta produce mici conuri rotunjite, de 1-2 cm, divizate in segmente plate, in centrul fiecareia fiind prezenta o protuberanta ascutita. Sunt de culoare neagra-albastruie sau foarte deschise, usor brumate, iar inainte de a se rupe pentru a-si elibera micile seminte devin maronii.

Aceste conifere sunt mult utilizate in gradini, fie ca exemplare singulare fie pentru formarea unui grad viu impenetrabil, cu rol important de protectie. Este unul dintre coniferele privilegiate, fiind extrem de decorativ, indiferent unde este amplasat. Este preferat si pentru faptul ca poate sa i se atribuie forme diferite prin simpla tundere a coroanei sale.

Expunere

Se ajaza in gradina intr-un loc insorit. Acest conifer poate suporta fara probleme si umbra, dar se dezvolta mai bine daca beneficiaza de cel putin 3-4 ore de soare direct pe zi. Nu se simte prea bine daca este pantat in zone invecinate cu marea, deoarece nu suporta aerul sarat.

Tuia nu se teme de frig. Exemplarele tinere necesita o irigatie sistematica si un ingrasamant atribuit cu regularitate, in timp ce arborii adulti in general se multumesc cu ploaia, putand suporta fara probleme perioade lungi de seceta.

Terenul

Se planteaza intr-un pamant bogat, moale, profund si foarte bine drenat. Se teme de stagnarile hidrice, motiv pentru care este bine sa se amestece nisip in pamantul in care se asaza planta.

Toamna si primavara se introduce la baza plantei ingrasamant organic matur sau ingrasamant granulat cu cedare lenta. Se poate dezvolta bine si in terenuri argiloase, demonstrand ca nu are probleme nici in terenuri destul de sarace.

